

ædle arabiske hest, begynder at stønne og puste, medens deres udspilede næsebor vidner om den åndens fnysen, der er i dem, fordi de vil frem, vil tumle sig i vildhed.

De er ikke så meget reflekterende kunstnere, der har studeret latteren, som de er lyrikere, der selv styrter sig ned i latterens afgrund og nu lader dens vulkanske magt kaste dem ind på scenen. De har derfor ikke så meget beregnet, hvad de vil gøre, men de lader øjeblikket og latterens naturkraft råde for alt. De har mod til at vove, hvad den enkelte kun drister sig til, når han er ene med sig selv, hvad afsindige gør i alles nærværelse, hvad geniet ved at gøre med geniets myndighed, sikker på latteren. De ved, at deres overgivenhed ingen grænser har, at det komiskes fond er uudtømmelig og næsten hvert øjeblik overrasker dem selv; de ved, at de er i stand til, den hele aften, at holde latteren oppe, uden at det koster dem mere anstrengelse, end det koster mig at smøre dette ned på papiret.

Når et posse-teater har to sådanne genier, har det nok; tre er det største antal, der er af det gode; for ellers svækkes virkningen, ligesom et menneske dør af sygelig forhøjet livs-

Den polsk-tyske maler og tegner Daniel Niklaus Chodowiecki (1726-1801). Den tegning af Chodowiecki, som Kierkegaard tænker på, bygger på fortællingen om den trojanske helt, Æneas, der er søn af Anchises og Afrodite; det var blevet spået, at han engang ville komme til et sted, hvor en so lå med 30 pattegrise, og netop dér skulle han grundlægge Rom. Chodowiecki boede i øvrigt det meste af sit liv i Berlin og var direktør for Akademie der Künste.

kraft. Det øvrige personale behøver ikke at være talenter, det er end ikke godt, at de er det. Det øvrige personale behøver heller ikke at være udskrevet efter skønhedens reglement, det må hellere være sammenbragt ved tilfældet.

Det hele øvrige personale må gerne være lige så tilfældigt, som det selskab der – efter en tegning af Daniel Niklaus Chodowiecki – anlagde Rom. Man behøver end ikke at udelukke nogen på grund af legemsfejl; tværtimod, en sådan tilfældighed ville virke ypperligt ind med. Om en var hjulbenet eller kalveknæet eller for opløben eller før tiden standset i væksten; kort, et i en eller anden kass defekt eksemplar, han kan godt bruges i posen, og den virkning, han frembringer, kan være uberegnelig.

Næst efter det ideale kommer nemlig det tilfældige, som det nærmeste. Et vittigt hoved har sagt, at man kunne inddele menneskeheden i officerer, tjenestepiger og skorstensfejere. Denne bemærkning er i mine tanker ikke blot vittig, men tillige dybsindig, og der skal et stort spekulativt talent til for at give en bedre inddeling.

Når en inddeling ikke ideelt udtømmer sin